

na závadu, by nemohlo býti již ve věci rozhodnuto, neboť úvahy shora uvedené stačí již úplně k tomu, by uznáno bylo, že zvýšení výkonu služebnosti, vyvolané rozsáhlým provozem nové rámové pily, zakládá zcela mimořádné rozšiřování služebnosti, jež žalobci dle §u 484 obč. zák. trpěti povinni nejsou.

Čís. 6514.

Nestačí pouhé ohlášení námitek proti výpovědi z nájmu, nýbrž dlužno je v zákonné lhůtě i opodstatnit.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1926, Rv II 685/26.)

Procesní soud první stolice ponechal příkaz k vyklizení pachtovaných pozemků v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: V souzeném případě vznesla sice žalovaná strana včas námitky proti soudní výpovědi, opomenula však ve svém podání uvést vše, co chce proti výpovědi uplatnit. Podle §u 571 čís. 3 c. ř. s. musí vypovídaná strana v námitkách uplatnit veškeré námitky proti výpovědi; pozdě podané nebo uplatňované námitky mají býti jako nepřipustné zavrženy. Tato zásada platila již podle §u 6 nař. ze dne 16. listopadu 1858, čís. 213 ř. zák. a má i platnost v nájemním řízení podle §u 571 c. ř. s. (srovnej Hora: Procesní právo III. str. 180 a Glaser-Unger čís. 10.122).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) posoudil soud odvolací věc správně, neboť příkaz k vyklizení pachtovního předmětu, vydaný soudem dle §u 564 c. ř. s. na základě soudní výpovědi, pozbývá účinnosti nikoli již ohlášením námitek, jak učinili žalovaní svým podáním ze dne 8. července 1926, které neobsahuje vůbec okolností, o něž žalovaní ohlášené námitky opírají, nýbrž jest potřebí i opodstatnění námitek v nepřekročitelné zákonné lhůtě, jak tomu jest i podle §u 552 c. ř. s. v řízení rozkazním a podle §u 557 c. ř. s. v řízení směnečném. Že názor tento jest správným, vyplývá i z ustanovení §u 566 c. ř. s., kdež se mluví o »případných« námitkách proti mimosoudní výpovědi, z čehož vidno, že námitky musí míti obsah a nestačí pouhé jejich ohlášení a výhrada uvedení jejich obsahu pro dobu budoucí, jak se v tomto případě stalo. Žalovaný musí dle §u 550 druhý odstavec a 562 c. ř. s. své námitky proti rozkazu uvést ve lhůtě neprodlužitelné (konečné) a nelze po uplynutí této lhůty žádných námitek již přednésti (viz rozh. víd. nej. soudu čís. 406 a 678 Gl. U. n. F.). Ježto v tomto případě vlastní námitky byly uplatněny teprve při ústním jednání dne 19. července 1926, tedy jedenáct dnů po uplynutí nepřekročitelné osmidenní lhůty, dnem 8. července 1926 končivší, byly podány opožděně a nemohlo k nim býti přihlíženo (§ 571 c. ř. s.). Právem je tedy nižší soudy jako opožděné zavrhly a důsledkem

toho nemohly ani připustiti důkazů žalovanými nabízených, poněvadž tyto vzhledem k opozděnosti námitek byly nerozhodny a tudíž bezpředmětny. Nelze proto mluvit o neúplnosti řízení dle Šu 503 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 6515.

Výbava synova (§ 1231 obč. zák.) nenáleží k oněm předmětům, jichž smluvní úprava vzhledem na manželské společenství činí dotyčnou smlouvu smlouvou svatební. Bylo-li výbavy (přínosu) manželovy použito k zaplacení postupní ceny za usedlost, jejímž spoluvlastníkem se stal manžel, nemá vlivu na rozloučení spoluvlastnictví k usedlosti, že manželství není dosud rozvedeno a že jest dosud nejisto, zda bude rozvedeno z viny toho či onoho nebo z viny obou manželů.

Spoluvlastnictví mezi manžely, mimo případ smlouvy o manželském společenství statků ve smyslu Šu 1233 obč. zák., podléhá týmž předpokladům zrušení jako každé jiné společenství.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1926, Rv I 752/26.)

Žalobu manželky proti manželi o zrušení spoluvlastnictví ku společné nemovitosti za sporu o rozvod manželství od stolu a lože procesní soud první stolice pro tentokráte zamítl, odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu, jímž byla žaloba pro tentokráte zamítnuta s odůvodněním, že postupní smlouvu, na níž se zakládá spoluvlastnictví stran k usedlosti č. p. 18 s příslušenstvím, pokládá jest za smlouvu svatební po rozumu Šu 1217 obč. zák., ježto se ve smlouvě uvádí, že rodiče ženicha (nynějšího žalovaného) dali mu jako přínos do manželství se žalobkyní a jako otcovský a mateřský podíl 10.000 Kč, jež matce žalobkyně byly vyplaceny snoubenci na zaplacení smluvně stanovené splátky na cenu postupní. Přínos ten má povahu výbavy dle Šu 1231 obč. zák. a činí smlouvu smlouvou svatební, na níž vztahuje se ustanovení Šu 1264 obč. zák. Odvolací soud míní, že by zrušením spoluvlastnictví, o něž žalobkyně tímto sporem usiluje, bylo právo žalovaného žádati v případě rozvodu bez jeho viny zrušení svatební smlouvy ohroženo. Náзор tento jest nesprávný. Výbava pro syna ve smyslu Šu 1231 obč. zák. nenáleží vůbec k oněm předmětům, jichž smluvní úprava vzhledem na manželské spojení činí smlouvu smlouvou svatební. V Šu 1217 se o výbavě synově neděje zmínka, důvodně proto, ježto tato výbava s manželstvím souvisí jenom potud, že rodiče jsou povinni, by ženichu do manželství dali svému majetku přiměřenou výbavu. Tím rodiče plní jen svůj závazek k zaopatření syna a jde při oné výbavě jen o poměr mezi rodiči a synem, který se však nikterak nedotýká manžel-